

Varen skal være mærket i Udlandet og af Folk, der ikke have nogen pekuniær Interesse i at mærke deres Varer. Hvis der opnaas noget derved, er det, som ogsaa udtalt af den ærede Ordfører, kun det, at Æggene her i Landet sælges for en lavere Pris. De skulle altsaa foretage en Mærkning, der vil bevirke, at deres Produkter gaa ned i Pris, det stik modsatte af, hvad vore Landboere opnaa ved Mærkningen. Endelig er der den Forskel, at her skal Kontrollen føres enten paa selve Toldboden eller paa vedkommendes Varelager. Nu tror jeg ikke paa, at man sætter en Rorsbetjent hen paa enhver Importørs Varelager for at paase, om Æggene blive pakkede, klarede, mærkede osv. Det vil vist blive en ret dyr Historie. Man maa saa forlange, at Eftersynet skal foregaa paa Toldboden, og det vil bevirke, at der gaar saa mange Æg i Stykker, at det vil blive aldeles umuligt at indføre udenlandske Æg, der kunne sælges her for en rimelig Pris. Det vil altsaa komme til at virke som et fuldstændigt Forbud, og som Følge deraf ville vi komme til at betale højere Pris.

Naar jeg ikke har gjort nogen Indvending mod, at de øvrige Bestemmelser her i Forslaget gennemføres, er det, fordi jeg indrømmer det berettigede i, at man skaber Betyggelse for, at de Varer, der sælges som danske, ogsaa ere det, og at der derved indføres en Beskyttelse for den danske Producent, naar det blot ikke kommer til at virke saaledes, at Indførselen af den fremmede Vare forhindres eller vanskeliggøres i en saadan Grad, at Prisen fordyres her paa Markedet. Dette vil blive Tilfældet ved den forlangte Mærkning af Æg fra Udlandet, derfor har jeg modsat mig den. Der var i Udvalget en Tid en ret betydelig Stemning for at gaa med til vor Ændring, men da Landbrugsministeren modsatte sig den, frafaldt Udvalgets Flertal den. Jeg mener imidlertid, at man bør fastholde Ændringsforslaget.

Dernæst har jeg paa et andet Punkt vist Resignation med Hensyn til en Ændring, som jeg ved 1ste Behandling omtalte og ansaa det for rigtigt at foreslaa, om, at Bøderne skulde tilfalde de fri Fattiggasser. Denne Ændring mødte ikke nogen som helst Tilslutning i Udvalget, og jeg frafaldt den da, uagtet jeg fremdeles er af den Mening, at man bør lade nogle af de Indtægter, som denne Lov giver, gaa i Kommunekasserne i Stedet for i Statskassen, da man paafører Kommunerne betydelige Byrder ved dette Efter-syn. Det har jeg dog altsaa frafaldt,

men derimod har jeg ikke frafaldet mit Forslag angaaende Mærkning af Æg. Det er et godt Fødemiddel, som man ikke bør fordyre for den almindelige Befolkning.

Birek: Den ærede Landbrugsminister og den ærede Ordfører erklærede, at de ikke under nogen Omstændigheder kunde gaa ind paa at forandre den vedkommende Lovbestemmelse saaledes, at Hjemlandsmærket ombyttes med det mere beskedne Mærke: „ikke dansk“ eller „fremmed“ Produkt. Jeg skal henvise til, at i den belgiske og tyske Kødkontrollov, hvor man har ønsket at sigte mellem indlandsk og fremmed Vare, har man anset det for tilstrækkeligt at bruge Betegnelsen „fremmed Produkt“, og naar tyske Agrarer kunne nøjes med det, maa formentlig ogsaa deres danske Kolleger kunne gøre det. Den ærede Minister og den ærede Ordfører indrømmede mig, at for selve det danske Landbrug var det i og for sig ligegyldigt, om der stod „ikke dansk“ eller „tysk“, „engelsk“, „finsk“, eller af hvad Nationalitet Produktet nu er. Men, sige de, vi have en Pligt til at stille de fremmede Landbrugsprodukter gunstigt, til ikke at tillade, at et svensk Produkt sælges som finsk for en ringere Pris, eller at finske Varer skulle kunne forveksles med svenske. Jeg gentager, at set fra Konsumenternes Standpunkt er Varens Nationalitet fuldstændig ligegyldig. At afgøre, om Smørret er godt eller ej, ere Kunderne selv i Stand til, og hvis vi en Gang i en Butik købe fejl, undgaa vi den Butik næste Gang. Den eneste Hensigt, de Herrer kunne have ved at fastholde deres Bestemmelse, er den rent doktrinære, at vi skulle gøre mere end Ret og Skel til alle Sider, at vi skulle varetage Sveriges og Tysklands og Ruslands specielle Interesser. Jeg kan kun dertil sige: Lad de Lande og deres Regeringer varetage deres egne Interesser, vi have mere end nok i at varetage vore egne. Jeg tror, det er urigtigt at være doktrinær paa dette Punkt.

Den samme Doktrinærisme beklager jeg gør sig gældende med Hensyn til Ost. Vi have hørt, at de Herrer mene, at de danske Landbrugere ikke have for 2 Øre Interesse i, om Ost kommer ind under Loven eller ej. Men, sige de, Bestemmelsen skal være der alligevel, for det kunde jo tænkes, at en eller anden slem dansk Mand kunde finde paa at sælge Hanne Nielsens Ost for Svejtserost, og det maa vi forhindre. Jeg gentager, at det kunne vi Kunder tilstrækkeligt kontrollere, idet vi